

Arrest

nr. 206 648 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b bus 10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 januari 1993.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 22 november 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 25 januari 2013 door de

gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt eveneens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De verzoekende partij dient op 31 mei 2013 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 oktober 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 13 november 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Het tegen de beslissing van de commissaris-generaal bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingestelde beroep wordt verworpen, bij arrest van 20 februari 2014 met nummer 119 170.

1.4. Op 8 juli 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar moeder met de Belgische nationaliteit. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 21 december 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die op 4 januari 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8/07/2017 werd ingediend door:

Naam: [D.]

Voornaam: [H.]

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 30.01.1993

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar moeder de genaamde [M.,M.] [RR ...] van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen. '

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjarig of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- Overschrijvingen van het overmaken van geld via Ria (dd 12/05/2017), door [H.D.] (andere dochter van de referentiepersoon) aan betrokkene op 7/08/2012 van 15000€ en 9/06/2012 van 50€.*
- Overschrijving van het overmaken van geld via Ria dd 12/05/2017, door [H.D.] echtgenoot van de referentiepersoon) aan betrokkene van 100 euro op 30/12/2011*
- Attest van de Ambassade van de Armeense Republiek dd 27/03/2017 dat betrokkene mede eigenaar is van onroerende goederen in Armenië.*

- *Attest van de Ambassade van de Armeense republiek dd 27/03/2017 dat betrokkene nergens geregistreerd is als gehuwde.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene dd. 29/11/2012 een aanvraag 9 bis heeft ingediend, dewelke werd geweigerd dd. 26/01/2013 en betekend dd. 13/02/2013 met een BGV. Daarna diende ze dd. 31/05/2013 een asielaanvraag in dewelke dd. 31/10/2013 werd geweigerd en betekend met een BGV dd. 13/11/2013. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene deze bevelen heeft opgevolgd en heeft ze een situatie van onvermogen voor haarzelf gecreeërd door verder illegaal in België te verblijven. De attesten van onvermogen uit India werden dus opgemaakt op het moment dat betrokkene reeds in België verbleef. Haar onvermogen is niet aangetoond en deze attesten bevatten immers geen informatie over het inkomen dat betrokkene al dan niet in het land van herkomst wist te verwerven.

Betreffende de bewijzen die werden voorgelegd van de verzendingen van geld door de referentiepersoon aan betrokkene, toen betrokkene nog in het land van herkomst verbleef, blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Het is immers niet omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in de basisbehoeften te kunnen voorzien. Zoals eerder gesteld is het niet duidelijk of betrokkene over een inkomen beschikte in het land van herkomst.

Er werden geen voldoende bewijzen aangebracht waaruit zou blijken dat betrokkene behoeftig was in haar land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene sedert In België sinds 31/05/2013 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Alle andere voorgelegde documenten zoals loonfiches, arbeidscontract, geregistreerd huurcontract, bewijs ziektenkostenverzekering, strafregister, OCMW attesten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Er kan dus niet gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar moeder voor de komst naar België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 40ter van de

Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de formele en materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

1.-

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2.-

De aanvraag van verzoekster voldeed voor de dienst vreemdelingenzaken aan alle vereisten voor een gezinshereniging conform de desbetreffende wet van 15.12.1980, met uitzondering van het bewijs dat verzoekster reeds afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Verzoekster zou volgens de dienst vreemdelingenzaken financieel niet afhankelijk zijn geweest van haar moeder op het moment dat zij nog in Armenië verbleef en zij in België. Dit is evenwel manifest onwaar daar zij wel degelijk financieel afhankelijk was van haar ouders op het moment dat zij in Armenië verbleef.

Ten eerste was verzoekster nog geen eenentwintig jaar op het moment van haar aankomst in België. Aldus kan wel automatisch worden aangenomen dat zij nog ten laste was van haar moeder op het moment van aankomst in België.

Verwerende partij betwist niet dat zij op haar 19 jarige leeftijd reeds een aanvraag om machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9 bis van Vw. heeft ingediend.

en tweede was zij wel degelijk financieel afhankelijk van haar ouders vóór haar aankomst in België.

Zij verbleef namelijk in de gezinswoning (appartement van 50m², ter waarde van 3000\$) in Armenië en ontving geregeld geld van haar moeder via haar zus. Hiervan heeft verzoekster ook reeds stukken bijgebracht.

Bovendien hadden haar ouders een appartement in Armenië, alwaar verzoekster inderdaad mede-eigenaar is samen met alle andere gezinsleden.

Echter werden er voorlopig overschrijvingsbewijzen voorgelegd, waarbij via de zus en haar vader, die één gezin vormen met de referentiepersoon. Deze financiële tegemoetkomingen van de referentiepersoon aan verzoekster toont aan dat er in hoofde van verzoekster en de referentiepersoon een afhankelijkheidsrelatie bestaat.

De Belgische wetgeving voorziet in principe geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger bijstand moet verlenen. De enige vereiste is in principe dat de bijstand oprecht en structureel van aard is.

Verwerende partij verwijst naar een arrest van uw Raad waarin gesteld wordt dat de afhankelijkheidsrelatie van het familielid ten aanzien van de referentiepersoon al moet bestaan in het land van herkomst (RvV nr. 163.233 van 29 februari 2016 en RvV nr. 148.917 van 30 juni 2015).

Verzoekster wenst hierbij evenwel op te merken dat de Burgerschapsrichtlijn in principe (Europese richtlijn 2004/38/EG) descendenten en ascendenten niet verplicht om in het herkomstland ten laste te zijn van de Unieburger (zie artikel 2, lid 2 sub C) en d)).

Daarentegen legt de richtlijn deze voorwaarde wel expliciet op aan de zogenaamde “andere familieleden” van Unieburgers “die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet”.

Uit deze tegenstelling kan a contrario worden afgeleid dat de voorwaarde om het herkomstland ten laste te zijn niet geldt voor descendentes en ascendentes.

Hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 29/02/2016 (nr. 163.233) (Stuk nr. 8) niettemin heeft gesteld dat het eisen van bewijzen van onvermogen in het land van herkomst en bewijzen van stortingen in het verleden niet kennelijk onredelijk is gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie die met zich meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam, maakt de Raad in dezelfde zaak evenwel een uitzondering omdat de verzoekende partij in de onmogelijkheid was om aan te tonen dat zij een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon in het land van herkomst had.

Naar analogie kan men niet anders dan dit in casu toepassen aangezien verzoekster hier onrechtstreeks in de mogelijkheid was om overschrijvingsbewijzen van geldtransacties van haar vader en zus die één gezin vormde naar haar bij bracht van vóór haar verblijf in het Rijk.

De eis dat verzoekster een bijkomend bewijs moet bijbrengen dat zij in het herkomstland ten laste moest zijn van haar moeder is in casu kennelijk onredelijk ingevuld.

Verzoekster wenst bovendien ook de aandacht te vestigen op het feit dat zij bij haar aankomst in België jonger was dan 21 jaar, waardoor de afhankelijkheidsrelatie wordt vermoed aanwezig te zijn.

Verder moet ook verwezen worden naar hetgeen werd gesteld in het hiervoor aangehaalde arrest van de RvV van 29/02/2016 met betrekking tot de bewoordingen van artikel 40 bis, §2, eerste lid 3° dat bepaalt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner, zus, broer en dus niet enkel van de referentiepersoon. I

n casu verbleef verzoekster vóór haar aankomst in België in Armenië in de gezinswoning en was verzoekster ook ten laste van haar moeder.

Gelet op bovenstaande vaststelling voldoet verzoekster wel degelijk aan alle voorwaarden die gesteld worden voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie."

2.-

Luidens artikel 40 Ter §1 van de Vreemdelingenwet:

[...]

Krachtens artikel 40bis §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

[...]

Verzoekster heeft ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het dossier, waarbij zij het bewijs van onvermogen, "te hunnen laste zijn" is van haar moeder heeft geleverd, eveneens het bewijs dat zij inderdaad op regelmatige basis financieel werd ondersteund door de moeder werd geleverd.

3.-

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om voor te houden dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoekster niet ten laste was van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar haar dochter, om in haar basisbehoefte te voorzien.

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Verweerder mag derhalve eisen dat verzoekster aantoont dat zij in haar land van woonst onvermogen is en dat zij afhankelijk is van de ondersteuning van haar Belgische moeder die zij in het Koninkrijk wenst te vervoegen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat op basis van voorgelegde stukken verzoekster niet heeft aangetoond dat zij ten laste was / is van haar moeder.

Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan verzoekster bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoekster ten laste is van haar moeder. Echter brengt verzoekster niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de Armeense Ambassade overheid waaruit blijkt dat verzoekster over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst.

Volgens de bestreden beslissing:

" Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene dd. 29/11/2012 een aanvraag 9 bis heeft ingediend, dewelke werd geweigerd dd. 26/01/2013 en betekend dd. 13/02/2013 met een BGV. Daarna diende ze dd. 31/05/2013 een asielaanvraag in dewelke dd. 31/10/2013 werd geweigerd en betekend met een

BGV dd. 13/11/2013. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene deze bevelen heeft opgevolgd en heeft ze een situatie van onvermogen voor haarzelf gecreëerd door verder illegaal in België te verblijven."

Verzoekster gaat niet akkoord met dit standpunt van verweerder en dit is omwille van hieronder vermelde argumentatie en ontegensprekelijke bewijzen:

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvende familielid dient in concreto te worden onderzocht.

Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid. Hierbij geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid dient te bestaan op het ogenblik waarop zij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste zij stelt te zijn (HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Naast de andere bijgebrachte stukken bewijzen deze documenten dat verzoekster zonder meer onvermogen is in het land van herkomst en derhalve geen inkomen uit werk kon verwerven.

Bovendien is de beslissing van de verwerende partij niet duidelijk gemotiveerd. Verzoekster verwijst hiervoor naar de volgende passage:

"...De attesten van onvermogen uit India werden dus opgemaakt op het moment dat betrokkene reeds in België verbleef. Haar onvermogen is niet aangetoond en deze attesten bevatten immers geen informatie over het inkomen dat betrokkene al dan niet in het land van herkomst wist te verwerven..."

Wat verwerende partij tracht aan te tonen is onduidelijk. Verzoekster stelt zich de vraag over welke attesten zij het heeft en wiens het bewijs van inkomen en eigendommen diende aan te tonen.

Terwijl het Hof van Justitie duidelijk spreekt dat "de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid" dient te bestaan op het ogenblik waarop zij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie (HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Hier is duidelijk dat verweerder eigen/ subjectieve interpretatie aan het begrip van "de situatie van afhankelijkheid" geeft wat duidelijk huidige rechtspraak tegenspreekt.

4. –

Het begrip "ten laste", zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd:

"Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger".

De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoekster enkel dient aan te tonen dat zij materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

Dat vanaf dan er sprake is van een "ten laste zijn". De Commissie stelt in haar mededeling geenszins dat de "ten laste zijn" reeds moet bestaan in het land van herkomst.

In casu wordt het begrip "ten laste" door verwerende partij beperkend geïnterpreteerd. Meer nog, uit artikel 40bis, §2, 4° blijkt nergens dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste moest zijn! De verwerende partij schendt derhalve artikel 40 ter en 40bis§2 van de Vreemdelingenwet, door dit artikel te verruimen en plots een bijkomende voorwaarde aan de wet toe te voegen.

Dat het "ten laste zijn" een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

Verzoekster betwist ten stelligste dat zij ingevolge de toepasselijke Belgische wettelijke bepaling, zijnde artikel 40bis, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet, alsook overeenkomstig de Europese regelgeving en rechtspraak, dient aan te tonen dat zij ten laste is van haar moeder en dat dit ook betekent dat zij moet kunnen aantonen dat zij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van haar.

In casu heeft de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en bracht zij reeds bij zijn aanvraag stukken bij ten bewijze van de inkomsten van de referentiepersoon en ten bewijze van de financiële steun die haar verleend werd in het land van herkomst.

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in combinatie met artikel 40bis §2 3°, is vrij en de bewijslast berust bij de aanvrager, hetgeen verzoekster ook heeft gedaan.

Verzoekster heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de bijgebrachte bewijsstukken blijkt in tegenstelling duidelijk dat verzoekster zich in staat van behoefte bevond in het verleden (voor de aanvraag) en ten laste werd genomen door de referentiepersoon.

Er dient ook op gemerkt te worden dat de referentiepersoon sinds 2005 in het Rijk verblijft met haar andere dochter op het moment dat verzoekster nog minderjarig was en in Armenië achterbleef.

In casu blijft verwerende partij volledig in gebreke aan te geven waarom verzoekster niet kan beschouwd worden als “ten laste” van zijn moeder. Verzoekster ontvangt immers een onderhoudsgeld van de referentiepersoon, hetgeen ontegensprekelijk wordt aangetoond door de bijgebrachte stukken. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Dat verzoekster ontegensprekelijk het bewijs heeft geleverd van zijn onvermogen, in het verleden en heden. De verwerende partij heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskent, wat op zich de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen uitmaakt.

Slechts dankzij deze financiële ondersteuning, kon verzoekster in Armenië overleven.

Besluit:

Verzoekster bewijst dat zij effectief een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie.

In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoekster onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

5.-

De beslissing is kennelijk onzorgvuldig temeer niet wordt aangegeven welke verdere bewijzen van de feitelijke situatie zij nog zou kunnen voorleggen.

Meer nog, verwerende partij stelt dat “de attesten van onvermogen uit “India”” werden opgemaakt op het moment dat verzoekster in België verbleef (?)!

Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij zich blijkbaar heeft vergist van dossier.

Verzoekster heeft geen enkel stukken en/of attesten vanuit India bijgebracht. Bovendien heeft zij geen enkele uitstaan en binding met India.

Verwerende partij beweert met standaard motiveringen dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon niet werd aangetoond.

Uit het bovenvermelde standaard motivering blijkt dat verwerende partij geen kennis heeft genomen of geen rekening heeft willen houden met de stukken en bewijzen voorgelegd door verzoekende partij bij haar aanvraag, hetgeen een onzorgvuldig onderzoek impliceert.

Idem voor heeft de voorgelegde ‘attesten van de Ambassade’. Hiermee toont verzoekster afdoende aan dat zij in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, alsook ten laste was en nog steeds van haar moeder.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET en steunt geenszins op werkelijk bestaande toestand en concrete feiten..

De zorgvuldigheidsplicht als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

De thans bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet, die het volgende bepalen:

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing bepaalt als volgt:

[...]

Aldus heeft verwerende partij het verblijfsrecht in hoofde van verzoekster geweigerd op de enkele grond dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat de verzoekster reeds financieel of materieel afhankelijk was van haar moeder (m.a.w. ten laste was van haar) in het land van herkomst en voorafgaand aan haar komst naar België.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”

Verzoekster betwist deze redengeving en voert thans aan dat automatisch moet worden aangenomen dat zij in haar land van herkomst ten laste was van haar moeder nu zij op het ogenblik van haar aankomst in België nog geen 21 jaar was.

Dit gegeven wordt door verwerende partij ook niet betwist.

Het moge duidelijk zijn dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster inderdaad nog geen 21 jaar was op het moment van haar binnenkomst in België en zij immers een regularisatieaanvraag heeft ingediend in 2012.

Zodoende blijkt en staat het buiten betwisting dat de verzoekster haar land van herkomst verliet toen zij nog geen 21 jaar oud was.

Dat de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voorts duidelijk zijn in die zin dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden de 21 jaar niet “ten laste” hoeft te zijn en dus ook niet aan moet tonen “ten laste” te zijn van de burger van de Unie. Artikel 40bis, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft het immers duidelijk over “de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn”.

Uit het gehanteerde nevenschikkend voegwoord “of” blijkt duidelijk dat het niet om cumulatieve voorwaarden gaat, maar om een limitatieve opsomming: het gaat enerzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van 21 jaar en anderzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn die ten laste zijn van de referentiepersoon.

Hieruit volgt dat voor de bloedverwanten in neergaande de voorwaarde van het “ten laste zijn” niet geldt indien zij minder dan 21 jaar oud zijn.

Dat er dient aangetoond te worden dat de bloedverwant in neergaande lijn in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België ten laste is van de referentiepersoon, staat buiten kuif, doch dient er op te worden gewezen dat deze voorwaarde van “ten laste zijn” zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet geldt voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de 21 jaar.

Bij de redengeving dat niet automatisch kan worden aangenomen dat de verzoekster voorafgaandelijk aan de komst naar België ten laste was van haar moeder, heeft de gemachtigde dan ook getoetst aan een criterium dat in casu niet is voorzien en niet relevant is.

De beslissing om de verzoekster het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te weigeren om de enkele reden dat niet is aangetoond dat zij in haar land van herkomst en voorafgaand aan de aankomst in België ten laste was van haar moeder, steunt dan ook op de gebrekkig onderzoek waar wordt gesteld dat deze situatie van ten laste zijn in het land van herkomst niet automatisch kan worden aangenomen omdat de verzoekster voorafgaand aan haar komst naar België jonger was dan 21 jaar.

Dit onzorgvuldig handelen van verwerende partij vitiesert de bestreden beslissing daar in deze beslissing op geen enkele wijze werd onderzocht of de door de verzoekster - die op de datum van de aanvraag wel ouder was dan 21 jaar - voorgelegde documenten aantonen dat zij op het moment dat verzoekster ten laste was in het land van herkomst, zij nog steeds minderjarig was en bovendien jonger was dan 21 jaar op het moment dat zij in België toekwam. Bijgevolg wordt de afhankelijkheidsrelatie vermoed.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, is aangetoond.

Het enig middel is ernstig en gegrond.

Besluit

Verzoekster heeft voldoende aangetoond dat zij ten laste is van haar moeder. Ter staving van zijn aanvraag, heeft zij verscheidene officiële documenten voorgelegd die haar afhankelijkheidsrelatie met haar moeder bewijzen. Het is ontegensprekelijk dat de referentiepersoon haar dochter ten laste heeft, zowel in land van herkomst als in België. De referentiepersoon heeft eveneens aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar dochter ten laste te nemen zonder dat zij ten laste vallen van de Belgische Staat.

Verwerende partij heeft, gelet op het voorgaande, op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de door verzoekster aangebrachte stukken door enerzijds pertinente stukken te negeren, en anderzijds

zijn beslissing onduidelijk en incorrect te motiveren. Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van zijn moeder. Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen waarom verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van zijn moeder.

Kortom, verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om zijn aanvraag te weigeren. De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd.

De verwerende partij stelt bovendien bijkomende voorwaarden aan artikel 40bis §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt afdoende aangetoond.”

2.2. De verwerende partij beantwoordt het middel in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Daarnaast stelt verweerde vast dat verzoekende partij zowel de schending van de formele motiveringsplicht, als van de materiële motiveringsplicht opwerpt, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster meent in de eerste plaats dat ze wel degelijk afhankelijk was van haar ouders op het moment dat ze in Armenië verbleef. Gelet op het feit dat verzoekster nog geen 21 jaar was op het moment van haar aankomst in België, kan volgens verzoekster automatisch aangenomen worden dat zij nog ten laste was van haar moeder.

Verweerder laat gelden dat dit betoog van verzoekster juridische grondslag mist.

Op 08.07.2017 diende verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart voor een burger van de Unie, dit in functie van haar moeder [M.M.] (Belgische nationaliteit).

Art. 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Terwijl art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

[...]

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht vaststelde, was verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (08.07.2017) ouder dan 21 jaar. Het

kwam dan ook aan verzoekster toe om aan te tonen dat ze ten laste is van de referentiepersoon, in casu haar moeder, mevr. [M.]

Verweerder verwijst naar het arrest *Reyens*, waarin duidelijk uitgelegd wordt hoe het begrip 'ten laste' dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 29 en 30 als volgt wordt gesteld:

"Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij 'ten laste' is.

In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest *Jia*, punt 37, en arrest van 5 september 2012, *Rahman e.a.*, C-83/11, punt 33)."

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De verweerder laat desbetreffend nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Verzoekster legde volgende stukken voor:

- overschrijving door [H.D.] aan verzoekster van 1.500,00 euro op 07.08.2012 en van 50,00 euro op 09.06.2012;
- overschrijving door [H.D.] aan verzoekster van 100,00 euro op 30.12.2011;
- attest van de ambassade van de Armeense Republiek dd. 27.03.2017 dat verzoekster mede-eigenaar is van onroerende goederen in Armenië;
- attest van de ambassade van de Armeense Republiek dd. 27.03.2017 dat verzoekster niet geregistreerd staat als gehuwde.

Op basis van voormelde gegevens besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat niet afdoende aangetoond is dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst, reeds ten laste was van de referentiepersoon. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie benadrukte dat op basis van de stukken onvoldoende blijkt in hoeverre verzoekster daadwerkelijk afhankelijk was van de ontvangen steun. Het is immers niet duidelijk of verzoekster al dan niet over een inkomen beschikt in het land van herkomst.

Verzoekster meent vooreerst dat ze nog geen 21 jaar was op het moment van aankomst in België en houdt voor dat hierdoor automatisch kan aangenomen worden dat zij nog ten laste was van haar moeder op het moment van aankomst in België.

Verweerder herhaalt ter zake dat enkel personen die de leeftijd van 21 jaar nog niet hebben bereikt, niet moeten aantonen dat zij ten laste zijn. Gelet op het feit dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag reeds 24 jaar oud was, dient ze conform art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat ze ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar stelling dat gekeken moet worden naar het ogenblik waarop verzoekster België binnenkwam.

Verweerder merkt hierover op dat niet het moment van binnenkomst, doch wel het moment van de bestreden beslissing relevant is om te bepalen of verzoekster al dan niet ouder is dan 21 jaar.

Zie:

"Het spreekt het voor zich dat verzoekster nog steeds moet voldoen aan de wettelijke voorwaarden op het ogenblik waarop de bestreden beslissing wordt genomen, en dat het niet volstaat dat zij mogelijk voldeed aan de voorwaarden op het ogenblik van de aanvraag.

(...)

Verzoekster kan slechts een recht op verblijf laten gelden nadat werd vastgesteld dat zij voldoet aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden. De Raad wijst er tevens op dat de beslissing tot toekenning

van een verblijfsrecht slechts een declaratoir karakter heeft indien, nadat werd vastgesteld dat aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden is voldaan, de aanvraag effectief wordt ingewilligd, quod non in casu.

Verzoekster was op het ogenblik van haar aanvraag op 8 september 2015, 20 jaar en 10 maanden oud. Op de datum van de bestreden beslissing, met name 4 maart 2016, was zij ouder dan 21 jaar. Op 4 november 2015 was zij immers 21 jaar geworden.

(...)

Het bestuur kon dus wettig oordelen dat de voorwaarde van het “ten laste zijn” zoals vervat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet ook van toepassing is op de familieleden van een Belg, geldt voor verzoekster omdat zij niet meer beneden de 21 jaar is. (R.v.V. 173 002, 9 augustus 2016)”

Verzoekster houdt daarnaast voor dat ze wel degelijk financieel afhankelijk was van haar ouders, ook voor haar aankomst in België. Ze verwijst hiervoor naar de overschrijvingen die ze via haar zus van haar moeder ontving.

Omtrent de overschrijvingsbewijzen die verzoekster heeft voorgelegd, oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat hieruit onvoldoende bleek in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat niet blijkt dat het ontvangen geld nodig was om in de basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoekster heeft geen enkel stuk voorgelegd waaruit dit zou moeten blijken.

Dienaangaande wijst verweerder op het gegeven dat uit de neergelegde stukken tevens blijkt dat verzoekster in Armenië mede-eigenaar was van een onroerend goed, samen met haar zus en vader. Door verzoekster werd evenwel niet aangetoond dat zij in de bewuste periode geen inkomsten ontving uit dit onroerend goed.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vermocht dan ook concluderen dat het niet duidelijk is of verzoekster over een inkomen beschikte in het land van herkomst.

Zie onder meer:

“De Raad meent dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, teneinde vast te stellen of een vreemdeling effectief ten laste is van een Belgisch onderdaan, vereist dat (onder meer) het bewijs geleverd wordt dat de aanvrager in zijn land van herkomst onvermogen is en niet beschikt over onroerende goederen waaruit inkomsten kunnen worden gegenereerd of over andere inkomsten.” (Zie onder meer: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrestnr. 13.792 van 7 juli 2008)

Dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, betekent niet automatisch dat zij ook ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Zie onder meer:

“De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij in casu oordeelt dat het enkele element dat verzoekster onder één dak woont met de referentiepersoon en dat deze de woonlasten voor zijn rekening neemt: ‘niet automatisch tot gevolg [heeft] dat betrokkene financieel ten laste is van de referentiepersoon.’” (R.v.V. nr. 140.923 dd. 12.03.2015)”

Verweerder benadrukt daarenboven dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt aan te nemen, zich niet in de plaats stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris om zelf te beoordelen of verzoekende partij al dan niet ten laste is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat er onvoldoende bewijzen voorlagen waaruit zou blijken dat verzoekster behoeftig was in het land van herkomst.

In zoverre de verzoekende partij nog opwerpt dat de wetgeving geen minimale duur voorziet gedurende dewelke het familielid van de Unieburger van laatstgenoemde ten laste moet zijn geweest, benadrukt verweerder dat de wetgever onmiskenbaar de situatie van reële afhankelijkheid heeft beoogd, die reeds bestond van in het land van herkomst.

Deze is in casu niet aangetoond.

Vervolgens haalt verzoekster de Richtlijn 2004/38/EG aan, waaruit ze afleidt dat het voor descendentes en ascendentes niet verplicht is om in het land van herkomst ten laste te zijn van de Unieburger.

Verzoekende partij kan daarbij dienstig verwijzen naar de Richtlijn 2004/38/EG, gezien zij zich daarop niet kan beroepen.

Immers vereist de toepassing van het gemeenschapsrecht een 'intracommunautair aspect' opdat er eventueel rechten zouden kunnen worden ontleend aan bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., 27.10.1982, nrs. 35 en 36/82, Jur. 1982, 3723).

De toepassing van het gemeenschapsrecht strekt zich inderdaad niet uit tot zuiver interne situaties, waarbij er slechts een aanknopng is met één EU-lidstaat en een derde staat. 8/13

Een 'intracommunautair aspect' is principieel nochtans vereist opdat er eventueel rechten zouden kunnen worden ontleend aan bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschappen (H.v.J. 12.7.2005, C-403/03, Jur. 2005, I-6421, r.o. 20, met verwijzing naar de arresten van het Hof van 5 juni 1997, C-64/96 en C-65/96, Jur. 1997, I-3171, r.o. 23, en van 2 oktober 2003, C-148/02, Jur. 2003, I-11613, r.o. 26; H.v.J. 16.1.1997, C-134/95, Jur. 1997, I-195, r.o. 19-23; H.v.J. 28.1.1992, C-332/90, Jur. 1992, I-341, r.o. 9 ; H.v.J., 27.10.1982, 35 en 36/82, Jur. 1982, 3723; H.v.J. 7.2.1979, 115/78, Jur. 1979, 399, r.o. 24. Zie ook de conclusie van AG Poiares Maduro van 6 mei 2004, C-72/03, Jur. 2004, I-8027, r.o. 4 en 23).

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat er geen intracommunautair aspect aanwezig is, zodat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de door haar aangehaalde Europese wetgeving.

Overigens wordt ook in de Richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk deze vereiste gesteld.

Inderdaad bepaalt art. 3.1. van de Richtlijn dat:

"Deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem komen voegen."

Dienaangaande merkt de verweerder nog op dat de Richtlijn 2004/38/EG werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Bovendien toont verzoekster niet aan dat deze richtlijn verkeerd zou zijn omgezet.

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

" Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen."

Verweerder merkt tenslotte op dat de eigen interpretatie die verzoekster aan de Richtlijn 2004/38/EG geeft, ingaat tegen de rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie, waarbij verweerder andermaal verwijst naar het supra reeds geciteerde arrest Reyes.

Verweerder laat gelden dat ook in het arrest Jia door het Hof van Justitie duidelijk wordt uitgelegd hoe het begrip 'ten laste' dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 37 expliciet als volgt wordt gesteld:

"Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan" [...].

De voorwaarde van het ten laste zijn dient dan ook in het verleden, en van in het land van herkomst, vervuld te zijn.

Zie ook:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht

(...)

De eerste rechter artikel heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft. Dat hij daarbij “naar analogie” heeft verwezen naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, tast de juistheid van zijn interpretatie van de voornoemde artikelen niet aan.

(R.v.St. 239.984, 28 november 2017)”

Er anders over oordelen zou immers in strijd zijn met de gehele ratio legis van art. 40ter iuncto art. 40bis van de Vreemdelingenwet, met name familieleden die financieel afhankelijk van zijn van een Belg een verblijfsrecht te verlenen omdat zij niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien.

Deze afhankelijk dient te bestaan tot op het moment van de aanvraag, hetgeen bevestigt dat enkel de werkelijk financieel afhankelijke familieleden – in het verleden en op heden – recht hebben op een verblijfsrecht.

Zie ook:

“3.3.7. De rechtspraak van het Hof van Justitie is duidelijk wat betreft de periode waarin de aanvrager ‘werkelijk ten laste’ moet zijn van de referentiepersoon. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”). Verzoekster betwist dit niet.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in casu haar moeder (materieel en/of financieel). Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van ‘ten laste zijn’ significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiele steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over ‘ten laste zijn’ gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.” (R.v.V. nr. 155.603 dd.28.10.2015)

Verzoekster beweert dat het voor haar onmogelijk zou zijn geweest om overschrijvingsbewijzen van geldtransacties van haar vader en zus voor te leggen, nu zij 1 gezin vormden. Zij verwijst ter staving van die stelling op een arrest nr. 163.233 van Uw Raad.

Ter zake benadrukt verweerder dat deze kritiek geen afbreuk doet aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat op basis van de bewijzen die door verzoekster werden voorgelegd onvoldoende blijkt in hoeverre verzoekster daadwerkelijk van de overgeschreven bedragen afhankelijk was, nu niet duidelijk is of verzoekster over een inkomen beschikte in het land van herkomst.

Bovendien heeft verzoekster ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris geen onmogelijkheid om bewijs te leveren, ingeroepen. Integendeel, verzoekster legde stortingsbewijzen voor, ter staving van geldstortingen die in de bewuste periode zouden zijn gebeurd.

De beweringen van verzoekster zijn dan ook niet ernstig.

Terwijl uit de bestreden beslissing wel degelijk duidelijk blijkt waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van oordeel is dat uit de neergelegde stukken onvoldoende blijkt in hoeverre verzoekster daadwerkelijk van de ontvangen steun afhankelijk was.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Waar verzoekster vervolgens opnieuw herhaalt dat er wel degelijk een situatie van reële afhankelijkheid bestond, verwijst verweerder naar wat supra hierover werd uitgewerkt.

De vermelding dat de attesten van onvermogen uit India afkomstig zijn, is een materiële verschrijving die niet van aard is om de regelmatigheid van de bestreden beslissing aan te tasten.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat uit de neergelegde stukken geen informatie kon bekomen worden over het inkomen dat verzoekster al dan niet in het land van herkomst had.

Ter zake wijst verweerder op het gegeven dat aan verzoekster, bij het neerleggen van haar aanvraag van een verblijfskaart, uitdrukkelijk werd gevraagd om een bewijs van onvermogen in het land van herkomst voor te leggen, zowel wat betreft onroerende goederen als het inkomen. Verweerder stelt vast dat enkel een attest voorligt waaruit blijkt dat verzoekster mede-eigenaar is van een onroerend goed in Armenië.

Vervolgens uit verzoekster kritiek op de bestreden beslissing in zover de gemachtigde van de Staatssecretaris daarin een eigen interpretatie zou geven aan een situatie van afhankelijkheid. Opnieuw houdt verzoekende partij voor dat nergens uit art. 40bis, §2, 4e van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster reeds in het land van herkomst ten laste moest zijn. De bestreden beslissing zou dienaangaande een bijkomende voorwaarde aan de wet toevoegen.

Verweerder merkt vooreerst op dat art. 40bis, §2, 4e van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is, nu verzoekster een bloedverwant in neergaande lijn is en niet in opgaande lijn. Verweerder gaat ervan uit dat dit een materiële verschrijving van verzoekster betreft.

Wat betreft de vereiste dat de situatie van afhankelijkheid al dan niet reeds in het land van herkomst dient te bestaan, verwijst verweerder naar wat supra reeds werd gezegd hierover.

Verweerder herhaalt dat de voorwaarde van het ten laste zijn ook in het verleden, en van in het land van herkomst, vervuld dient te zijn.

Terwijl het loutere feit dat men op heden een financiële afhankelijkheid zou kunnen aantonen, niet volstaat, vermits allerminst is uitgesloten dat deze situatie louter in functie van de aanvraag tot gezinshereniging is geënceneerd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Hij handelde hierbij zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Verzoekende partij meent geheel ten onrechte ook dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is nu daarin niet werd opgenomen welke bewijzen van feitelijke situatie verzoekster nog zou kunnen voorleggen.

Verweerder benadrukt dat enerzijds de bewijslast bij verzoekster zelf ligt (wat door verzoekster ook niet betwist wordt en zelfs door haar bevestigd wordt), en dat anderzijds op de aanvraag dd. 08.07.2017 zelf duidelijk vermeld stond welke documenten verzoekster diende over te maken. Hierin werd uitdrukkelijk bepaald dat verzoekster een bewijs van onvermogen diende neer te leggen.

Verweerder merkt nog op dat het uiteraard aan de verzoekende partij toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger.

In de bestreden beslissing wordt inderdaad melding gemaakt van attesten van onvermogen uit India, doch, zoals supra reeds werd aangegeven, betreft dit een loutere materiële verschrijving die niet van aard is om de geldigheid van de bestreden beslissing aan te tasten. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over de individuele situatie van verzoekster oordeelde, daarbij gebruik makend van de stukken die door verzoekster werden overgemaakt.

Verzoekster toont ook niet aan dat ze door deze materiële misslag belangenschade geleden heeft, zodat deze in geen geval tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Zie naar analogie:

“De materiële vergissing die in de beslissing is geslopen, met name de verwijzing naar de intrekkingsbeslissing onder een verkeerde datum, heeft verzoekster op geen enkele wijze in haar belangen geschaad door middel van het onderhavige beroep vecht zij immers ook de intrekkingsbeslissing aan, zodat zij onmiskenbaar weet over welke beslissing het gaat.” (R.v.V. nr. 156.166 dd. 05.11.2015)

Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat er sprake is van een standaardmotivering, dan wel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich vergist zou hebben van dossier.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet aangenomen worden.

Tot slot herhaalt verzoekende partij haar kritiek omtrent de leeftijdsvereiste van 21 jaar.

Verweerder verwijst in dit kader naar wat supra werd uiteengezet.

Verweerder benadrukt evenwel dat op het moment van de beslissing, verzoekster ouder was dan 21 jaar en dus diende aan te tonen dat ze ten laste was van de referentiepersoon.

Op het moment van de aanvraag, 08.07.2017, diende verzoekster beschouwd te worden als bloedverwant in neergaande lijn, die ouder was dan 21 jaar. Dat verzoekster de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt had op het moment van haar komst naar België doet niet ter zake. Het stond verzoekster vrij om de aanvraag voor een verblijfskaart in te dienen onmiddellijk na haar aankomst in België.

Verzoekster kan niet gevolg worden in haar visie, die een verkeerde interpretatie inhoudt van art. 40bis, §2, 3e van de Vreemdelingenwet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Hij handelde hierbij zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Het eerste en enige middel van verzoekster is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. De verzoekende partij wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en omdat zij niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de hierin vervatte verblijfsvoorwaarde dat de bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar ten laste dient te zijn van de burger van de Unie / Belg die zij wenst te vervoegen. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat op basis van de voorgelegde stukken, die hij kort beprekt, niet voldoende blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk onvermogen is en evenmin dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van haar moeder. Wat dit eerste motief betreft, duidt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij voor zichzelf een situatie van onvermogen heeft gecreëerd door na te laten gevolg te geven aan de haar betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en te kiezen voor een verder illegaal verblijf in België. Hij merkt op dat de attesten van onvermogen uit het land van herkomst zijn opgemaakt op een ogenblik dat de verzoekende partij reeds in België verbleef en deze attesten geen informatie bevatten over het inkomen dat de verzoekende partij al dan niet wist te verwerven in het land van herkomst. Daarnaast wordt, wat het tweede motief betreft, gemotiveerd dat niet blijkt dat de verzoekende partij in haar land van herkomst reeds afhankelijk was van de Belgische referentiepersoon, waar er weliswaar enkele bewijzen van geldstortingen voorliggen toen de verzoekende partij nog in haar land van herkomst verbleef, maar onvoldoende blijkt dat zij ook daadwerkelijk was aangewezen op deze steun. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat het niet is omdat men geld ontvangt dat men ook is aangewezen op dat geld om in zijn basisbehoeften te voorzien en het niet duidelijk is of de verzoekende partij over een inkomen beschikte in het land van herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er ook nog op dat het gegeven dat de verzoekende partij sinds 31 mei 2013 in België staat gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was en is van de referentiepersoon. Hij benadrukt dat het ten laste zijn op actieve wijze dient te worden aangetoond.

In casu kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering gestandaardiseerd is, aangezien alle door de verzoekende partij aangebrachte stukken, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Er wordt gemotiveerd in het licht van de concrete

situatie van de verzoekende partij. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De formele motiveringsplicht reikt ook niet zover dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing dan moet duiden *“welke verdere bewijzen van de feitelijke situatie”* nog konden worden voorgelegd. Het volstaat dat hij, nu het bewijs van het ten laste zijn vrij is, motiveert waarom de voorgelegde stukken niet volstaan om het vereiste bewijs te leveren.

De voorziene motivering verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De verzoekende partij diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in functie van haar moeder met de Belgische nationaliteit. Er blijkt niet dat deze laatste reeds gebruik maakte van haar recht van vrij verkeer en verblijf als Unieburger.

In deze situatie bepaalt artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; [...]”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

“de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Het is niet betwist dat de verzoekende partij bij het indienen van de thans voorliggende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ouder was dan eenentwintig jaar. Zij diende dus het bewijs te leveren dat zij ten laste is van haar Belgische moeder.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij aan de hand van de door haar voorgelegde stukken niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar Belgische moeder. Op lezing van de bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat in dit verband twee motieven naar voor worden gebracht: enerzijds de vaststelling dat onvoldoende blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk onvermogen is en anderzijds de vaststelling dat niet voldoende blijkt dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste is geweest van de referentiepersoon.

De verzoekende partij wijst op de attesten van onvermogen uit Armenië. Zij stelt dat deze stukken aantonen dat zij zonder meer onvermogen is in haar herkomstland en zij er geen inkomen uit werk "*kon verwerven*". De verwerende partij stelt in de nota dat in deze neergelegde stukken geen informatie kon worden gevonden over het inkomen dat de verzoekende partij al dan niet had in haar land van herkomst.

De Raad merkt allereerst op dat de vermelding dat de attesten van onvermogen "*uit India*" afkomstig zijn duidelijk een materiële vergissing betreft, waar de verzoekende partij niet afkomstig is uit India, maar wel uit Armenië.

Uit de argumentatie van de verzoekende partij blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van (de inhoud van) de voorgelegde attesten van onvermogen. Voor de beide motieven die hebben geleid tot de vaststelling dat niet blijkt dat de verzoekende partij ten laste is, wordt verwezen naar de inhoud van deze attesten. Deze attesten zijn evenwel niet voorhanden in het administratief dossier zoals dit door de verwerende partij werd neergelegd. Hierin kunnen wel de attesten van de Armeense ambassade dat de verzoekende partij mede-eigenaar is van onroerende goederen in Armenië en dat zij niet is geregistreerd als gehuwde worden teruggevonden, maar dit zijn geen attesten van onvermogen. Nochtans verwijst de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing naar door de verzoekende partij voorgelegde attesten van onvermogen uit het herkomstland.

De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS